

MÂNDRIA ȘI SMERENIA

Mândria este o adevărată catastrofă spirituală, care distruge tot ce omul a putut câștiga prin cele mai mari eforturi. Mândria a prăbușit pe Lucifer din cer, iar Adam din mândrie a pierdut Raiul. De aceea, se spune în popor că „trufia este trâmbița căderii”. Trufia, aroganța sunt înrădăcinate în firea veche și sunt alimentate de creșterea personalității și a avuției personale. Firea cea nouă dorește să fie cât mai asemănătoare cu Hristos, Care a fost „blând și smerit cu inima”. Cel ce ne arată calea spre cer nu este nici înger, nici prooroc, nici filozof lumesc, ci Fiul lui Dumnezeu, Care „chip de rob luând, S-a smerit pe Sine, ascultător făcându-Se până la moarte și încă moarte de cruce”. Smerita cugetare sau umilința constituie trăsătura cea mai luminoasă a credinciosului adevărat. Această calitate o aveau Sfinții care, în ciuda darurilor și virtuților frumoase, nu se lăudau niciodată și se socoteau mereu nevrednici. Numai având o astfel de smerenie, văzându-ne micimea noastră în fața măreției lui Dumnezeu, suntem pe adevăratul drum al mântuirii. Pentru a ne numi „creștini” trebuie să avem aceleași simțiri, aceași comportare ca Hristos, dar și podoaba aleasă a sufletului, smerenia, care este conștiința nevredniciei personale și nevoia de a te rezema pe aproapele tău. Nici o pricină de îngâmfare să nu avem. Referitor la viață, astăzi suntem, iar mâine vom fi pământ și cenușă. Cu privire la merite, ele sunt daruri de la Stăpânul, precum zice Apostolul: „Ce ai tu pe care să nu-l fi primit? Iar dacă l-ai primit, de ce te fălești, ca și cum nu l-ai fi primit?” (1 Cor. 4, 7). După cum mândria este începutul oricărui păcat, tot așa smerenia este temelie tuturor virtuților. Ea este virtutea specifică a tuturor acelor care s-au identificat întru totul cu Hristos. Nimic nu-l rănește mai mult pe Satana ca virtutea smereniei, pe calea căreia putem ajunge la cer, de unde el a căzut. Diavolul se teme de cel smerit, fiindcă, după Sfântul Ioan Gură de Aur, „smerenia face din om înger și-i înalță sufletul spre cer”. Putem noi fi în stare să trecem prin umilințele pe care Dumnezeu ni le cere, ca peste niște aspecte care nu au importanță și care nu întunecă adevărul? Nu putem s-o facem?

Înseamnă că nu iubim virtutea umilinței. Este minunat să fim încredințați că prin noi înșine nu suntem nimic și că tot darul desăvârșit vine de la Împăratul cerurilor, încât putem mărturisi cu Apostolul Pavel: „Prin harul lui Dumnezeu sunt ceea ce sunt” (1 Corinteni 15, 10). Cel ce are smerenie nu se socotește mai drept decât semenii, ci lucrează cu frică la mântuirea sa. Dacă avem smerenie, rugăciunile noastre vor fi ascultate ca ale vameșului și viața noastră va fi plină de roade binecuvântate, spre slava lui Dumnezeu și spre folosul celor din jur și al societății în care trăim. Prin smerenie ne vom da seama că viața noastră este o clipă față de veșnicia lui Dumnezeu, dar această clipă ne este dată pentru a realiza în lume ceva din Legea eternă a Ziditorului. Oricât am realiza, trebuie să ne socotim „slugi netrebnice”, care ne-am împlinit doar datoria. Cel semeț și îngâmfat se poate prăbuși, pierzând comoara darurilor sale, în timp ce creștinul smerit și sărac cu duhul poate atinge culmea frumuseții morale, bucurându-se întru Domnul. Smerenia este tot atât de importantă pentru evlavie ca rădăcina pentru plantă. Ea este rădăcina și temelie oricărui bine. „Dumnezeu celor mândri le stă împotriva, celor smeriți le dă har”.

LA MĂSURA SFINȚILOR...

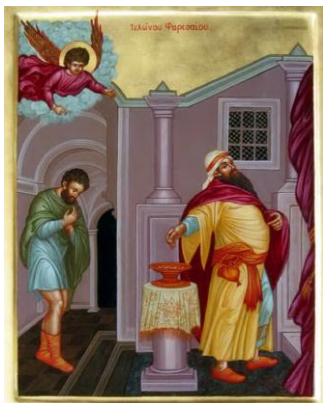
† Calea Sfântului sfințit mucenic Haralambie

Odinioară, sfinții erau imbold spre împlinirea cu mai multă râvnă a poruncilor Domnului, reprezentând și garanția că plata este mare și „pregătită” tuturor. În zilele noastre, sfinții sunt folosiți mai degrabă drept argument că viețuirea creștină este inaccesibilă sau accesibilă doar unor aleși. Principala noastră scuză pentru a ridica sfințenia în sfere de neatins, este aceea că noi nu mai avem experiența celor ce acum sunt cinstiți în calendarele bisericești. Să vedem dacă este chiar așa. Să alegem, un sfânt cu viața exemplară, plasat în cea mai rodnică epocă, care l-a făcut pe scriitorul bisericesc Tertulian în secolul III, să exclame: „sângele martirilor, sămânța creștinilor”. Este vorba despre Sfântul sfințit mucenic Haralambie, ocrotitorul parohiei noastre. Un sfânt prea puțin cunoscut pentru mulți dintre noi. Poate fi un model accesibil creștinului de azi Sfântul Sfințit Mucenic Haralambie? Mulți vor spune că nu prea are cum. Căci acesta a fost episcop, mare făcător de minuni, de o înțelepciune dumnezeiască, a viețuit feciorelnic întreaga sa viață și avea, la momentul muceniei, experiența a 113 ani. În plus, a trăit în epoca în care creștinismul însemna o opțiune „de viață și de moarte”. Sunt câteva aspecte descurajante, aparent, pentru creștinul de azi. Sfântul Haralambie a avut slujire arhierescă, un har pe care puțini îl primesc chiar și astăzi. Preotul și ierarhul au, într-adevăr, harul slujirii sacramentale inaccesibil credinciosului obișnuit. Asta nu ridică însă clerul la rangul unei categorii favorizate. Harul acesta nu înseamnă că cel hirotonit primește puteri speciale. Prin el „doar” lucrează Dumnezeu „mai deplin” spre mântuirea oamenilor. Încât nu este nici o discriminare și nici o persoană mai favorizată în Biserică. Toți au aceeași șansă de a primi harul sfințeniei, în funcție de lucrarea specifică încredințată fiecăruia, pe măsura sa. Acces la înțelepciunea dumnezeiască avem și noi, cei de azi. Poate chiar mai mult decât Sfântul Haralambie, căci în cele 18 secole scurse de atunci s-au adunat tone de scrieri creștine. Mintea noastră se poate adăpa din izvorul curat al scrierilor sfinte mult mai ușor în epoca resurselor creștine de pe internet. Sfântul Haralambie avea, într-adevăr, experiența a 113 ani de viață și trăia în epoca în care „preoții erau de aur, chiar dacă potirele erau de lemn”. Dar și noi avem o vârstă venerabilă: 2000 de ani de creștinism. Căci fiecare dintre noi nu pornește de la zero când se naște ci, din punct de vedere spiritual, beneficiază de câștigul adus în lume de cele două milenii creștine. Chiar dacă astăzi lumea mai cade pe alocuri, totuși umanitatea are, în ansamblu ei, o conștiință spirituală mai înaltă decât pe vremea Sfântului mucenic Haralambie. În zilele din urmă, faptele creștinilor vor fi cu mult sub cele din creștinismul primar, dar cei ce se vor mântui vor fi mai slăviți decât aceia. De aceea, noi, creștinii nu mai avem scuze să părăsim calea sfinților ca să ne resemnăm atât de ușor. Amin.

RUGĂCIUNEA – ICOANA FIECĂREI PERSOANE

† Duminica vameșului și a fariseului, începutul Triodului

Una dintre cele mai profunde definiții pe care cultura teologică le-a dat omului este următoarea: „ființă rugătoare”. Omul există cu adevărat în măsura în care se roagă. Pilda din această zi, care ne introduce într-o perioadă specială a anului bisericesc, caracterizată prin rugăciuni și slujbe ample în Biserică, de o profunzime inegalabilă, respectiv perioada Triodului, adică perioada de pregătire a comunității bisericești pentru praznicul Învierii Mântuitorului, însumând 10 săptămâni de rugăciuni stăruitoare de pocăință, ne pune în față doi oameni diferiți. Fariseul și vameșul din Biserica Vechiului Testament, sunt diferiți ca vocație și structură umană. Dar ceva îi unește: rugăciunea. Amândoi se roagă. Chiar dacă unul se roagă bine și celălalt mai puțin bine, amândoi sunt în rugăciune și conștientizează necesitatea unui dialog între om și Dumnezeu. Faptul că noi, oamenii, suntem existențe create și inteligibile implică, în mod evident, realitatea rugăciunii ca experiență de viață, fără de care existența noastră devine numai o iluzie a unor căutări fără conținut și fără finalități. Rugăciunea smerită este icoana omului smerit. Așa cum este omul, va fi și rugăciunea lui. Rugăciunea smerită a vameșului, din ungherul întunecos al bisericii, luminează cu supraplin de

adevăr în comparație cu rugăciunea ipocrită a fariseului. Fiecare rugăciune este o judecată. Un mod de a înțelege viața și de a te raporta la viața ta, la a celorlalți și la Creatorul tău. Rugăciunea este judecata adâncului fiecăruia, în care fie descoperi cine ești și cum ești, fie te ascunzi într-o ipocizie egoistă și formală, declarându-ți o autosuficiență mândră și

păcătoasă. Greșeala fariseului nu este aceea de a ține post de două ori pe săptămână, de a da zeciuială sau de a se feri de păcate grave. El greșește în altă parte. Greșeala lui constă în faptul că pune faptele lui înaintea inimii lui. El crede că în performanțele lui stă adevărul vieții lui. Că este numai ceea ce face, nu și ceea ce simte, ceea ce iubește, ceea ce arată în relație cu ceilalți. Fariseul credea că rugăciunea lui este superioară celuilalt prin faptele sale, nu prin inima sa. Iar vameșul, deși nu știm exact ce anume săvârșise, mai mult sau mai puțin grav, dă, în schimb, dovadă de o sensibilitate desăvârșită, ajungând să înțeleagă în cuvintele rugăciunii celuilalt adevărul despre viața sa și despre nivelul său existențial. Vameșul din păcătos a devenit drept, prin cuvintele rugăciunii, iar fariseul a devenit păcătos, tot prin cuvinte de rugăciune, ce s-au arătat a fi, de fapt, cuvinte de judecată a celuilalt. Cuvintele rugăciunii tale sunt icoana a ceea ce ești cu adevărat. Adevărul pe care omul îl ascunde oamenilor, nu mai poate să îl ascundă în fața lui Dumnezeu, acolo unde sufletele dezgolite se vindecă. Să învățăm de la fariseu efortul de a împlini legea, iar de la vameș, smerenia și pocăința. Între cele două, mai mare este smerenia și umilința decât dreptatea și corectitudinea. „Dumnezeule, milostiv fii mie, păcătosului!”.

PROGRAM LITURGIC

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Joi 9 februarie	17:00	Vecernia Hramului cu Litie
Vineri 10 februarie	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie
	-	Sfințirea mică a apei
	11:30	Pomenirea morților
	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 11 februarie	07:00	Sfânta Liturghie și pomenire
Duminică 12 februarie	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie
	10:45	Program de bibliotecă

Sfântul Haralambie, ocrotitorul săracilor și al bolnavilor

– Al doilea hram al parohiei –

În data de 10 februarie săvârșim pomenirea Sfântului Sfințit Mucenic Haralambie, episcopul Magneziei din Asia Mică. A trăit în secolul al II-lea și este cel mai bătrân mucenic dintre cei cunoscuți de Biserică. Prin fapta și cuvântul său a adus mulți păgâni la creștinism, și-a atras mânia prigonitorilor. Datorită chinurilor cumplite pe care le-a îndurat de la prigonitori, Sfântul Haralambie a fost și este cinstit de creștinii ortodocși ca un mare mărturisitor și ocrotitor al celor aflați în suferințe și necazuri. Pentru credința sa neclintită și pentru răbdarea de care a dat dovadă în fața chinuitorilor, creștinii l-au luat ca ajutorător atunci când și ei erau în suferințe, boli sau necazuri ale vieții. Astfel, evlavia credincioșilor ortodocși l-a considerat pe Sfântul Sfințit Mucenic Haralambie, ocrotitor de boli, de moarte năprasnică, iar pentru că sfântul fusese păstor înainte de a fi hirotonit, țărani îi cereau să le apere animalele domestice și să-i ajute să aibă roadă bogată. Cu siguranță, Sfântul i-a ajutat pe foarte mulți în rugăciunile lor, pentru că altfel nu s-ar putea înțelege mulțimea de tradiții populare, legate de cinstirea lui, dar și numărul mare de biserici și mănăstiri care i-au fost închinare. Românii l-au cinstit pe Sfântul Haralambie, cerându-i să-i apere de boli, de moarte năprasnică și să le ocrotească animalele. Sensibili la sfinții care au fost păstori, românii, cu un bogat trecut pastoral, s-au

simțit atașați foarte mult de acest sfânt, construind sfinte locașuri în cinstea lui și păstrându-i sfintele moaște ca daruri neprețuite și făcătoare de minuni. Astfel, aproape în toate regiunile din România există cel puțin o biserică închinată Sfântului Haralambie. Dacă Maica Domnului este izvorul tămăduirilor, atunci Sfântul Haralambie este ocrotitorul săracilor și al bolnavilor. Nici nu se putea o asociere mai potrivită de hramuri pentru o biserică sau parohie, cum este a noastră. Serbând în această zi pe Sfântul sfințit mucenic Haralambie, al doilea hram al parohiei, Biserica noastră îmbină dimensiunea liturgică cu cea social-filantropică.

Sfinte Haralambie, apără-ne de necazuri și vindecă-ne bolile!

➡ **PAROH: Preot Ioan Alupoaiie † Telefon: 0745 497143 † Contul parohiei - BANCA TRANSILVANIA: RO81BTRLRONCRT0P90566101**

📖 La redactarea acestei foi religioase, se folosesc informații preluate din mijloacele de informare în masă ortodoxe: [site-uri](#), [publicații](#), [reviste](#), [ziare](#), [cărți](#), [știri](#). 📖